

PRZESŁANIE WARTE GŁOSZENIA

Tekst przewodni: Ap 14,1-12.

Studium bieżącego tygodnia: 2 P 1,12; Ap 14,6-12; 14,14-20; 19,11-18.

Część I: Przegląd

W lekcjach szkoły sobotniej tego kwartału skupiliśmy uwagę przede wszystkim na Jezusie jako naszym przykładzie w kwestii odnoszenia się do ludzi, objawiania charakteru Boga i objaśnianiu wiecznych prawd Jego królestwa. Jego świadectwo było nie tylko świadectwem Jego słów. Było także świadectwem Jego życia. Jego czyny objawiały prawdziwość Jego słów. Jego życie było świadectwem, że to, czego nauczał, było prawdą. Kiedy Jezus ofiarnie służył ludziom, ich serca były poruszone. Bariery uprzedzeń były przełamywane, a tłumy odpowiadały na Jego ewangeliczne wezwanie.

Wszelkie skuteczne wydawanie świadectwa wypływa z serca pełnego miłości do Chrystusa i Jego Słowa. Nowotestamentowi wierzący z pasją składali świadectwo, gdyż z pasją wierzyli w Jezusa. W Chrystusie widzieli spełnienie odwiecznych prorocstw. W swoim życiu i nauczaniu byli naocznymi świadkami chwały Boga. Opisując doświadczenie wczesnochrześcijańskiego Kościoła, apostoł Piotr mówi, że pierwsi chrześcijanie byli utwierdzeni w „teraźniejszej prawdzie”. Tego wyrażenia użył na oznaczenie prawdy mającej szczególne znaczenie i pilność dla obecnego pokolenia. Chrystus przyszedł. Nie było nic ważniejszego dla nich niż głoszenia tej prawdy, kiedy dzielili się swoją wiarą. Jezus, Mesjasz, wypełnił prorocstwa. Zbawienie stało się dostępne dla wszystkich.

W lekcji tego tygodnia będziemy studiować ostatnie przesłanie Jezusa skierowane do umierającego świata. Odkryjemy Jego „teraźniejszą prawdę” dla ostatniego pokolenia, przygotowującą je na Jego powtórne przyjście. Odkryjemy na nowo przesłanie Jego wiecznej miłości, bezgranicznej łaski i wiecznej prawdy w ostatniej księdze *Biblii* - *Apokalipsie Jana*, w tym zwłaszcza w Ap 14,6-12.

Część II: Komentarz

Apokalipsa Jana jest tak naprawdę „objawieniem Jezusa Chrystusa” (Ap 1,1). Każde prorocstwo ostatniej księgi *Biblii* odkrywa skarby prawdy o Jezusie. Dotyczy to także ostatniego przesłania Jezusa w Ap 14. W Ap 14,6-7 czytamy: „I widziałem innego anioła, lecącego przez środek nieba, który miał ewangelię wieczną, aby ją zwiastować mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom, który mówił donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego, i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Ap 14,6-7).

Oto **pilne** przesłanie - anioł, który je głosi, leci przez środek nieba. Jest to **wieczne** przesłanie - anioł głosi ewangelię wieczną, której zasięg jest **powszechny**. Przesłanie to ma być ogłoszone każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi.

Ewangelia wieczna. Wyrażenie „ewangelia wieczna” mówi o przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Kiedy Bóg stworzył ludzkość zdolną do podejmowania moralnych wyborów, założył możliwość, że ludzie dokonają błędnego wyboru. Skoro Jego stworzenia otrzymały zdolność wybierania, mogły wybrać także bunt przeciwko miłosiernej naturze Boga. Plan zbawienia został ułożony w umyśle Boga na długo przed buntem naszych prarodziców w Edenie (zob. Ap 13,8).

„Plan naszego odkupienia nie został powzięty jako potrzeba chwili, nie został ułożony po upadku Adama. Był on objawieniem «tajemnicy przez długie wieki milczeniem pokrytej» (Rz 16,25). Stanowił rozwinięcie zasad, jakie od wieczności tworzyły podwalinę tronu Bożego” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 13).

Wyrażenie „ewangelia wieczna” mówi o Bogu, który miłuje stworzone przez Niego istoty tak bardzo, iż stworzył je, choć znał konsekwencje ich wyborów, a ponadto poczynił przygotowania na wypadek buntu na długo, zanim zgrzeszyli.

Ewangelia jest wieczna także w innym sensie. Do pokolenia łakącego prawdziwej, autentycznej miłości, tęskniącego za rzeczywistymi więziami, ewangelia mówi o akceptacji, przebaczeniu, przynależności, łasce i odradzającej mocy. Mówi o Bogu bezwarunkowo miłującym, który troszczy się o ludzkość tak bardzo, iż dołoży wszelkich starań, by nas odkupić, gdyż pragnie, byśmy żyli z nim na zawsze.

Na cały świat. Zgodnie z pilnym eschatologicznym przesłaniem pierwszego z trzech aniołów, „ewangelia wieczna” ma być głoszona „wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom”. Jest tu ukazana misja tak wielka, tak rozległa, tak doniosła, tak powszechna, iż angażuje uwagę wszystkich. Wymaga naszych najlepszych wysiłków i zupełnego poświęcenia. Odwodzi nas od zajmowania się własnymi sprawami i prowadzi ku zaangażowanej służbie dla Chrystusa. Inspiruje nas czymś większym niż my sami i prowadzi z wąskich ograniczeń naszego umysłu ku większej wizji.

Nie ma nic bardziej inspirującego, większego spełnienia, większej nagrody niż uczestniczenie w Boskim ruchu powołanym opatrnościowo przez Boga w celu dokonania dzieła większego, znacznie ważniejszego niż cokolwiek, czego pojedynczy człowiek mógłby dokonać sam. Zlecenie dane przez Boga, opisane w Ap 14, jest większe niż cokolwiek, co kiedykolwiek zostało powierzone Jego Kościołowi.

Bojaźń Boża. Sędziwy apostoł Jan, więzień na wyspie Patmos, kontynuuje spisywanie pilnego eschatologicznego wezwania w Ap 14,7, mówiąc, iż anioł wołał „donośnym głosem: Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego, i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód”. Greckie słowo w *Nowym Testamencie* tłumaczone jako „bojaźń” w Ap 14,7 to *fobeo*. Nie oznacza ono tutaj odczucia strachu wobec Boga, ale raczej poczucie szacunku, podziwu i respektu. Obejmuje pojęcie całkowitej lojalności wobec Boga i zupełnego poddania się Jego woli. Oznacza nastawienie umysłu teocentryczne a nie egocentryczne. Sedno wielkiego boju osnute jest wokół kwestii podporządkowania się Bogu. Lucyfer jako pierwszy wypróbował egocentryzm. Doszedł do tego, iż odrzucił poddanie się jakiegokolwiek autorytetowi poza własnym. Zamiast poddać się Temu, który zasiada na tronie, Lucyfer zapragnął zrzucić Go z tronu i zająć Jego miejsce.

Przesłanie pierwszego anioła wzywa nas do tego, byśmy dali Bogu najważniejsze miejsce w naszym życiu. W czasach materializmu i konsumpcjonizmu, kiedy wartości świeckie są traktowane jako najważniejsze, niebo wzywa nas, byśmy wyrwali się z tyranii egocentryzmu i niewoli nadętej własnej wartości, by oddać Bogu pierwsze miejsce w naszym życiu.

Oddawanie chwały Bogu ma wiele wspólnego z naszym postępowaniem. Oddawanie chwały Bogu dotyczy także tego, jak nasze wewnętrzne przekonania przekładają się na styl życia, który przynosi chwałę Bogu we wszystkim, co czynimy.

W swoim pilnym apelu do zboru w Koryncie apostoł Paweł wyjaśnia, co znaczy oddawać chwałę Bogu. „A więc: Czy jecie, czy pijecie, czy cokolwiek czynicie, wszystko czyńcie na chwałę Bożą” (1 Kor 10,31). Kiedy Bóg jest w centrum naszego życia, naszym pragnieniem jest oddawanie Mu chwały we wszystkich aspektach naszego życia - czy to w kwestii naszego odżywiania, ubioru, spędzania wolnego czasu, czy słuchania muzyki. Oddajemy chwałę Bogu, kiedy objawiamy światu Jego pełen miłości charakter przez nasz sposób życia nakierowany na pełnienie Jego woli.

Sąd ostateczny. Dalej w naszym wersecie czytamy: „Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego” (Ap 14,7). Wszystkie kwestie związane z wielkim bojem między dobrem a złem zostaną ostatecznie rozstrzygnięte. Wszechświat w końcu zrozumie, że Bóg jest jednocześnie miłosierny i prawy. On jest jednocześnie miłujący i sprawiedliwy. Jest jednocześnie litościwy i uczciwy. Sąd objawia, że Bóg uczynił wszystko, co mógł, by zbawić każdego człowieka. Objawi oczekującemu światu i obserwującemu wszechświatu, że Bóg jest gotów uczynić wszystko, by nas zbawić. Nie mógł uczynić dla naszego odkupienia nic więcej ponad to, co uczynił. Sąd usunie kurtynę i ukaze wszechświatowy dramat wielkiego boju między dobrem a złem. Ukaze charakter Boga pełen ofiarnej miłości w przeciwieństwie do egoistycznej ambicji szatana. Na sądzie wszystko zostanie naprawione. Sprawiedliwość zatriumfuje nad złem. Moce piekła zostaną pokonane. niesprawiedliwość nie będzie miała ostatniego słowa - to Bóg będzie je miał. Wszystkie przejawy niesprawiedliwości zostaną usunięte na zawsze.

Ap 14,7 kończy się wezwaniem: „Oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód”. Jest to wyraźne wezwanie do oddawania czci Stwórcy w czasie, kiedy większość świata naukowego i świata religijnego przyjęła darwinowską teorię ewolucji.

Prawda o stworzeniu mówi o naszej wartości w oczach Boga. Mówi o naszej wartości dla Niego. Nie jesteśmy sami we wszechświecie. Nie jesteśmy kosmicznym pyłkiem. To Bóg nas stworzył. On nas ukształtował. On nas uczynił. Nie jesteśmy produktem ewolucji. Nie jesteśmy genetycznym przypadkiem. Stworzenie jest podstawą prawdziwego oddawania czci Bogu. Sobota mówi o trosce Stwórcy i miłości Odkupiciela. Przypomina nam, że nie jesteśmy kosmicznymi sierotami na przypadkowej skalistej planecie. Wskazuje nam Stwórcę, który nas powołał do istnienia w jasnym celu i umiłował nas tak bardzo, iż nie porzucił nas nawet wtedy, kiedy sprzeniewierzyliśmy się temu celowi. Sobota przypomina nam o Tym, który zapewnia nam wszystko co dobre i czego potrzebujemy do życia. Sobota jest ważnym symbolem naszego odpoczynku w Nim.

Prawdziwy sobotni odpoczynek jest odpoczynkiem łaski w ramionach miłości Tego, który nas stworzył i odkupił oraz przychodzi powtórnie, by zabrać nas do siebie. Jest wiecznym łącznikiem między doskonałością pierwotnego Edenu i chwałą przyszłego nowego nieba i nowej ziemi. Trójjanielskie poselstwo przedstawia ewangelię w czasie ostatecznym wychodzącą naprzeciw potrzebom serca postmodernistycznego pokolenia rozpaczliwie potrzebującego poczucia przynależności, tożsamości, społeczności, celu, uczciwości, prawości, współczucia i wartości.

Część III: Zastosowanie

Każda terazniejsza prawda jest terazniejsza, gdyż zmienia ludzi żyjących w obecnym czasie. Nowotestamentowi chrześcijanie, którzy wierzyli w prorocтва *Starego Testamentu*, świadczyli o Chrystusie jako Mesjaszu i doświadczali radykalnego odrodzenia. Wierzyli, że przesłanie życia, śmierci, zmartwychwstania

i arcykapłańskiej służby Chrystusa ma wieczne znaczenie. Z pasją wydawali świadectwo, bo przesłanie, które głosili, zmieniło ich samych.

Omów z uczestnikami lekcji poniższe pytania.

1. Jaki praktyczny wpływ wywiera eschatologiczne przesłanie *Apokalipsy Jana* na twoje codzienne życie?
2. Jakie aspekty przesłania pierwszego anioła robią na tobie największe wrażenie?
3. Przypuśćmy, że masz przyjaciela, który niedużo wie o *Biblii*, ale słyszał coś o proroctwa *Apokalipsy Jana* i nie wie, jak je rozumieć. Jak przesłanie Ap 14,6-7 może stać się kluczem otwierającym przed nim tematykę całej *Apokalipsy Jana*.